

Цѣло лѣто Петко, като ходи съ говедата, бра билки, продава ги и си сбира паритѣ въ една кратунка. Въ училище имаха каса, въ кооперацията каса, другарчетата му си накупиха касички, защо да не си направи и той една каса. Взе една кратунка, продупчи я и — готово. Даде ли му баба му яйце, веднага за-скача до яйчарина и цопѣ паричкитѣ въ касичката. Дойде ли празникъ и го на-кара майка му да купи нѣщо, той по на-викъ прибира петдесеттѣ стотинки, ако му повърнатъ такива. Но най-много се напълни касичката, откакъ цѣвнаха цвѣ-ттята. Явиха се по селата купувачи на билки и ни едно дете не остана да се търкаля по улицата.

— Книги ще си купя, боички, разми-вателни боички! — искаха нѣкои едва ли не да заграбятъ цѣлия пазаръ.

Само Петко нѣмаше опредѣлено же-лание. Той пускаше паричкитѣ въ кра-тунката и радостта отъ това, че тя се пълни, че паритѣ вжтре му се обажда-тъ, му стигаше. Но случи се нѣщо, което на-кара и него да пукне кратунката си.

Това стана на връхъ Петковденъ, на имения му день.

Още на предния день учителътъ, като наминаваше покрай всѣки да видн писа-нето му, каза, кога дойде при него:

— Какъ си, Петко? Готвишъ ли бон-бонитѣ за утре. Ха, че заранъ ще ти дойдеме! — И отмина подсмихнатъ къмъ другия чинъ, а Петко се наведе да пише. Но умътъ му бѣше все въ това, което каза учителътъ. И когато свършиха часоветѣ, той залетѣ пръвъ до кжши и задъханъ разправи на майка си:

— Учителътъ ще дойде, заранъ... на именъ день, та каза да се приготвимъ.

— Добре, де, нека дойде, добре до-шелъ, — каза спокойно майката, като че нищо нѣма да се случи.

Имения день на Петка тѣ си празд-нуваха всѣка година, като омѣси тя едно блюдо бѣлъ хлѣбъ и го раздаде на всички въ кжши за здраве на детето. Но шомъ ще идва учителътъ, сега трѣбваше на-истина за тоя день по-хубаво да се приготи и хлѣба, и гостбата, и всичко трѣбваше да бже по-хубаво. Майката не се смути,